

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/177/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112224350
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8112224350.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a sudcov Branislava Brezu a JUDr. Martina Filákovského v právnej veci navrhovateľa: K? Food Distribution s.r.o., so sídlom Svätoplukova 6, 080 01 Prešov, IČO: 31 717 811, právne zastúpeného JUDr. Jaroslavom Novickým, advokátom so sídlom Františkánska 5, 040 01 Košice, proti odporcom: 1/ UFO PO s.r.o., so sídlom Svätoplukova 3, 080 01 Prešov, IČO: 36 685 526, 2/ V. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. I. XX, XXX XX N., obaja právne zastúpení JUDr. Jánom Garajom, advokátom so sídlom Floriánova 2, 080 01 Prešov, v konaní o zaplatenie 18 409,10 Eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcov v 1. a 2.rade proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 7C 149/2012-58 zo dňa 27. 06. 2013 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Odporcovia v 1. a 2.rade sú povinní zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 433,62 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet JUDr. Jaroslava Novického, advokáta.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom zaviazal odporcov v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 18 409,10 Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 18 409,10 Eur od 15. 10. 2010 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcov v 1. a 2. rade zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 1 104,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 2 004,55 Eur na účet jeho právneho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní vychádzal z predložených listín navrhovateľom a mal za to, že návrh je čo do dôvodu a výšky nesporný. Poukázal, že odporcovia v 1. a 2. rade uznali svoj dlh čo do dôvodu a výšky, pristúpili k záväzkom spoločnosti ENES s. r. o. VT a súdu bolo zrejmé, že výšku dlhu poznali a svoj dlh v tejto výške aj uznali a zaviazali sa ho spoločne a nerozdielne zaplatiť. Tvrdenie odporcov v 1. a 2. rade uvedené v odpore, že sumu považujú za neprimerane nadhodnotenú, právne neobstojí, keďže v čase podpisu dohody vedeli o presnej výške a dôvode vzniku predmetného dlhu a už vtedy sa zaviazali ho spoločne a nerozdielne zaplatiť. V prípade akýchkoľvek pochybností, ohľadne existencie alebo výšky uznaného dlhu, dôkazné bremeno bolo na odporcoch, ktorí v podanom odpore proti platobnému rozkazu neuviedli ani neoznačili žiadne dôkazy, ani žiadne skutočnosti, ktorými by chceli preukázať svoje tvrdenia, ohľadne neprimerane nadhodnenej výšky dlhu. V konaní boli pasívni, pojednávajú vo veci samej, ktoré súd nariaďoval sa nezúčastnili. V celom rozsahu tak rozhodol o záväzku odporcov v 1. a 2. rade zaplatiť spoločne a nerozdielne vzniknutý dlh navrhovateľovi spočívajúci v dlžnom nájomnom za roky 2006 - 2010 v celkovej výške 15 399,90 Eur a nezaplatených nákladov za služby v celkovej výške 3 009,20 Eur, spolu 18 409,10 Eur. Keďže odporcovia v 1. a 2. rade sa dostali do

omeškania s plnením peňažného dlhu, postupom podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka priznal aj úrok z omeškania z dlžnej sumy, a to od dňa 15. 10. 2010, t.j. deň, nasledujúci po podpísaní Dohody o pristúpení k záväzkom a uznani dlhu, keďže odporcovia si boli vedomí dlžnej sumy voči navrhovateľovi.

Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania, spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku za návrh vo výške 1 104,50 Eur, ako aj trovy právneho zastúpenia vo výške 2 004,55 Eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie odporcovia v 1. a 2.rade. Poukázali, že súd vo veci rozhodol nesprávne, nakoľko na základe vykonaného dokazovania neúplne zistil skutkový stav veci. Vo veci rozhodol bez výsluchu odporcov v 1. a 2.rade, pričom predmetných pojednávani sa nemohli zúčastniť z dôvodu neodkladných pracovných povinností. Opodstatnenosť nároku navrhovateľovi preukázali na základe pristúpenia k záväzku a k uznaniu dlhu zo dňa 14. 10. 2010. Je pravdou, že konateľ odporcu v 1.rade, odporca v 2.rade podpísali predmetné pristúpenie k záväzku a uznanie dlhu. Ako občan T. republiky nemal konateľ odporcu v 1.rade a odporca v 2.rade také znalosti slovenského jazyka, aby objektívne mohol pochopiť reálny obsah predmetných právnych úkonov. Zároveň im nebola daná možnosť, aby konateľ odporcu v 1.rade, odporca v 2.rade mohli vykonať opak. Podpísanie predmetného pristúpenia k záväzku a uznanie dlhu bolo podmienené núteným vypratávaním priestorov, ktoré boli predmetom danej nájmovej zmluvy. Preto konateľ odporcu v 1.rade pod tlakom určitej bezprávnej vyhrážky prejavil vôľu, ktorú nemožno považovať za slobodnú. Konateľ odporcu v 1.rade a odporca 2.rade sú osobami neovládajúcimi slovenský jazyk, a teda navrhovateľ mohol dôvodne predpokladať, že obsahu právneho úkonu nebudú rozumieť. Poukázal na slobodnosť a vážnosť vôle, pričom prejav vôle odporcu v 1. a 2.rade nemožno na základe vyššie uvedeného považovať za slobodný a tým predmetným úkon za platný. Nárok navrhovateľa nie je dôvodný, čo do dôvodu a výšky a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril navrhovateľ. Uviedol, že tvrdenie odporcov o tom, že súd neúplne zistil skutkový stav neobstojí, pretože konajúci súd opakovane doručil upovedomenie o odročení pojednávania výlučne za účelom výsluchu odporcov. Napriek tomu sa na pojednávanie neustanovili. Neodkladné pracovné povinnosti nepovažuje za dostatočný dôvod na ospravedlnenie neúčasti na pojednávani. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru NS SR potvrdenú aj rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR, z ktorej je zrejme, že neodkladné pracovné povinnosti bez ďalšieho nie sú dôležitým dôvodom na odročenie riadne a včas nariadeného pojednávania". Poukázal na rozhodnutie NS SR 1Cdo 136/2010, kedy žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom, vtedy, ak právny zástupca účastníka tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávani súdu ospravedlniť. Ak je takouto prekážkou účasť zástupcu účastníka na pracovnej ceste, nestačí na splnenie podmienky dôležitého dôvodu, že právny zástupca túto skutočnosť iba súdu oznámi. Je primerané žiadať, aby oznámil ďalšie údaje o tom, prečo sa nemôže pojednávania zúčastniť, kedy sa o termíne cesty dozvedel a pod.. Iba na základe konkrétnych okolností môže súd ustáliť, či sa žiada o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p.. Konajúci súd postupoval v súlade so zákonom, a preto odvolací dôvod založený na neúplne zistenom skutkovom stave neobstojí. Tiež poukázal na to, že aj keď právny zástupca odporcov navrhoval vypočúť odporcov z dôvodu neodkladných pracovných povinností odporcov, k ich výsluchu nikdy nedošlo, pričom právny zástupca odporcov na pojednávani, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, od tohto návrhu upustil a netrval na návrhu na výsluchu odporcov. V podanom odvolaní odporcovia poukazujú na to, že mal vedomosť o tom, že konateľ v 1.rade a odporca v 2.rade sú osobami riadne ovládajúcimi slovenský jazyk. Citované tvrdenie sa nezakladá na pravde. Neznalosť slovenského jazyka nikdy v priebehu predchádzajúceho zmluvného vzťahu nenamietali. Bolo by nanajvýš neštandardné, aby konateľ odporcu v 1.rade, odporca v 2.rade pri iných právnych úkonoch ovládali slovenský jazyk a pri predmetnom pristúpení k záväzku tomu tak nebolo. Navrhovateľ s odporcami dlhodobo komunikoval v slovenskom jazyku bez akýchkoľvek výhrad. Nikdy nenamietali neznalosť slovenského jazyka, hoci im táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona. V tejto súvislosti poukázali na ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a uviedol, že odporcovia nikdy v priebehu konania na súde prvého stupňa, ani na pojednávaniach, ani v odpore proti platobnému rozkazu, nenamietali nedostatočnú znalosť slovenského jazyka. Aj samotné odvolanie je

podané a podpísané priamo konateľom odporcu v 1.rade, odporcu, v 2.rade, z čoho je možno usudzovať ich znalosť jazyka. Pokiaľ poukazovali na určitú bezprávnú vyhrážku a tlak, v dôsledku čoho prejavili vôľu, ktorú nemožno považovať za slobodnú, ich tvrdenie sa nezakladá na pravde. Dôvodom podpísania pristúpenia k záväzku a uznaní dlhu nebolo nútené vypratanie priestorov, čo je možné preukázať tým, že aj po podpísaní predmetného pristúpenia k záväzku o uznaní dlhu naďalej užívali predmetné priestory. Preto tvrdenie odporcov nekorešponduje so skutkovým stavom. Napokon na túto skutočnosť odporcovia upozornili prvýkrát až v odvolaní a pred súdom prvého stupňa nikdy ju nenamietali. Preto považuje vykonané dokazovanie za dostatočné, rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny a navrhol, aby odvolací súd tento rozsudok potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 433,62 Eur.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p., vec prejednal v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, správne vo veci rozhodol a prijal aj správny právny záver, na zisteniach, na ktorých sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania a na ktoré v plnom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

Z obsahu odvolania odporcov vyplýva, že títo rámec svojho odvolania založili predovšetkým na tej skutočnosti, že síce podpísali predmetné pristúpenie k záväzku a uznanie dlhu, avšak ani odporca v 1.rade, ani odporca v 2.rade nemohol pochopiť reálny obsah úkonov, pretože nemali znalosti slovenského jazyka. Podpísanie predmetného záväzku bolo podmienené tlakom zo strany navrhovateľa z dôvodu vyhrážky, ktoré bolo podmienené núteným vypratáním priestorov, ktoré boli predmetom nájomnej zmluvy.

Odvolací súd bol povinný v zmysle ust. § 212 O. s. p. preskúmať rámec odvolania odporcov v tom rozsahu, ako uviedli vo svojom odvolaní a v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 213 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v ods. 2 - 7.

Podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p., súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Odvolací súd bol názoru, že odvolanie odporcov nie je dôvodné. Pokiaľ namietali neúplne zistený skutkový stav veci z dôvodu, že sa pojednávania nezúčastnili z dôvodu neodkladných pracovných povinností, v tejto súvislosti odvolací súd nevidí chybu v postupe súdu. Vo veci súd riadne nariadil pojednávanie na deň 08. 04. 2013. 16. 05. 2013 a 27. 06. 2013. Týchto pojednávanií sa odporcovia nezúčastnili, pričom prvé dve pojednávania žiadali ich právny zástupca odročiť z dôvodu vypočutia odporcov. Všetky termíny pojednávania boli riadne vykázané účastníkom. Aj napriek tomu, že súd prvé dve pojednávania odročil za účelom vypočutia a možnosti výpovedí odporcov, ďalšieho pojednávania, ktoré vytýčil a o ktorom mali vedomosť, a to dňa 27. 06. 2013 sa opätovne nezúčastnili.

Preto bolo dôvodné konštatovať, že v danom prípade odporcovia v 1. a 2.rade boli pasívni a pokiaľ namietali, že nemohli vo veci vypovedať, súd prvého stupňa postupoval správne, pretože mohol vec prejednať aj v neprítomnosti účastníka.

Prihliadal pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Ak odporcovia poukázali, že v tom čase mali neodkladné pracovné povinnosti, odvolací súd túto námietku považoval za účelovú. Súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, mal splnené všetky podmienky na začatie konania a pojednávania. Odporcovia vedeli o termíne pojednávania, tohto sa nezúčastnili a navyše ich právny zástupca na pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, od tohto návrhu upustil a netrval ani na ich výsluchu. Ďalšia odvolacia námietka sa týkala toho, že nemali znalosti slovenského jazyka, aby mohli pochopiť reálny obsah predmetných úkonov a pokiaľ podpísali predmetné pristúpenie k záväzku, tak to bolo pod tlakom určitej bezprávnej vyhrážky, pretože podpísanie pristúpenie bolo podmienené vypratáním priestorov. Túto námietku odvolací súd považoval za účelovú a nepreukázanú. Z obsahu dohody medzi účastníkmi o pristúpení k záväzku (č. l. 9 - 11 spisu) vyplýva, že túto listinu všetky strany si prečítali, jej obsahu porozumeli, svojím podpisom potvrdili, že listina a jej obsah vyjadruje ich slobodnú a vážnu a neomylnú vôľu.

Podľa ust. § 205a ods. 1 O. s. p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd nezistil, aby túto námietku účastníci nemohli vzniesť už pred súdom prvého stupňa tak, aby bola predmetom dokazovania. Ide o novú skutočnosť - dôkaz, ktorá nebola ani predmetom dokazovania pred prvostupňovým súdom a odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa. Odporcovia boli riadne poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a v rámci záverečného dokazovania žiadne iné dôkazy nenavrhl.

So zreteľom na uvedené, preto odvolací súd mal za to, že vykonané dokazovanie súdom prvého stupňa bolo zákonné, úplne zistil skutkový stav veci a vo veci aj zákonným spôsobom rozhodol. Naopak odvolanie odporcov považoval za nedôvodné.

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods.1 O. s. p. tak, že priznal úspešnému navrhovateľovi trovy odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z jedného úkonu poskytnutej právnej služby (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky) 1 x 353,54 Eur bez DPH + 20 % DPH = 424,25 Eur, 1x kancelársky paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) = 7,81 Eur bez DPH + 20 % DPH = 9,37 Eur s DPH - trovy právneho zastúpenia s DPH celkovo 433,62 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.